

derude, der skrive til København, medens det er de mere velstillede, der skrive til andre Egne af Landet, og jeg kan derfor ikke indse, hvorfor de, der skrive til København, skulle have en Portonedsættelse. Det er jo i og for sig ikke det økonomiske Hensyn, der spiller en Rolle; thi ærede Medlemmer ville let regne ud, at naar man vil spare 5 Øre i Porto for hvert af de 26—2700 Breve, bliver det kun et Beløb paa 130—140 Kr. aarlig. I og for sig er det ikke noget stort Tal, men selve Princippet er, at naar der ikke er en Sammenbygning som de andre Steder, jeg nævnedes, saa er der ikke nogen som helst Grund til at indføre den lavere Brevporto. Det forekommer mig, at det vilde være lidt mærkeligt, om man gjorde det; thi hvis Glostrup fik en 5-Øres Porto til København, ved jeg ikke, hvorfor man ikke ogsaa skulde lade denne Porto gælde for Taastrup eller Hedehusene eller for hvilken som helst anden Station, hvor der desværre ogsaa bor en Del mindre velstillede Folk, der skrive til København.

Maa jeg, inden jeg forlader Postvæsenet, sige til det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen), at det glæder mig, at han er enig med mig i, at efter at Jernbanepersonalet har faaet sin Lønningssats reguleret efter Københavns Lønningssats, altsaa efter Lønningssats a., bør ogsaa Postvæsenet have det; men saa er det altsaa ikke mig, ikke Postvæsenet, der har begaaet nogen Fejl, for vi komme bagefter med vort Krav. Ganske vist ønske vi, at det skal have tilbagevirkende Kraft, for vi ønske, at de maa lønnes i Overensstemmelse med de andre Funktionærer, men det er først efter, at man i Jernbanestaten har givet Personalet den Forbedring, der ligger i, at de komme ind under Lønningssats a., at man har sagt: Vi ere nødte til at gøre det samme for Postvæsenet, og det har det ærede Medlem erkendt for at være rigtigt, saa jeg er for saa vidt tilfredsstillet, som den Kritik, det ærede Medlem mente at være berettiget til at fremkomme med, i hvert Fald ikke rammer Indenrigsministeren.

Jeg tror dermed at have svaret paa, hvad der er kommet frem angaaende Postvæsenet, siden jeg sidst havde Ordet, og skal dernæst gøre nogle faa Bemærkninger vedrørende selve Indenrigsministeriets Paragraf, § 19 A. Der er mange ærede Medlemmer, der, siden jeg sidst havde Ordet, have været inde paa Spørgsmaalet Folkeforsikring som Afløsning for Alderdomsunderstøttelsen. Det siger sig selv, at jeg

ikke ved denne Lejlighed skal komme nærmere ind paa denne Sag, navnlig i Betragtning af, at der sidder en Kommission, som jeg selv er Medlem af, og beskæftiger sig med Sagen. Jeg vil dog gerne benytte Lejligheden til at understrege, at det ikke blot er en Kommission, der beskæftiger sig med Alderdomsunderstøttelsen, men at den først og fremmest beskæftiger sig med Invaliditetsforsikring, og jeg skulde tro, at selv ærede Medlemmer, som i øvrigt tale i høje Toner til Pris for den nuværende Alderdomsunderstøttelse og ikke ønske, at der skal kræves noget som helst af de paagældende selv, naar det kommer til Stykket, ville være enige i, at naar Talen er om Invaliditetsforsikring — altsaa om dette, at enhver, der bliver arbejdsdygtig, ligegyldigt hvilken Alder han har, skal være sikret det tilstrækkelige, kunne vi jo gerne sige, for at kunne leve uden at komme ind under Fattigvæsenet —, saa kan med langt større Ret kræves, at de paagældende selv i den Tid, hvor de virkelig tjene noget, samle noget op, hvad der jo sker ved enhver Forsikring, end hvis der kun er Tale om, at de paagældende skulle samle op til deres Alderdomsforsørgelse. Dette er jo noget, som ogsaa i høj Grad er praktiseret navnlig af Socialdemokraterne og i denne Forbindelse særlig af Fagforeningerne, idet de i stor Udstrækning have gennemført — og det priser jeg dem for —, at de, der tjene noget, saa længe de tjene noget, lægge noget til Side, saaledes at de, naar der kommer Tider, Strejker, Lock-out'er eller lignende, hvor de ikke tjene noget, have samlet noget op til at kunne leve for, indtil de komme til at arbejde paa ny. Det er det Princip, der er gennemført ved Arbejdsløshedsforsikringen, og som ogsaa har vundet Fagforeningsmedlemmernes og Socialdemokraternes Tilslutning. Men jeg skal ikke komme dybere ind paa det; jeg har kun bedt om, at man vil huske paa, at det er en Kommission, der beskæftiger sig ikke alene med Ordningen af Alderdomsforsørgelsen, men at det først og fremmest er en Kommission, der har til Overvejelse, og som forhaabentlig snart vil afgive Betænkning over, hvordan man skal gøre det muligt, at enhver, der bliver arbejdsdygtig, ligegyldigt i hvilken Alder, skal kunne faa saa meget, at han uden Hensyn til sine Formuesomstændigheder kan leve deraf, uden at komme ind under Fattigvæsenet. Det er dog en Selvfølge, at man da siger: naar Folk have naaet en vis Alder, kommer der et Tidspunkt, da man maa betragte dem som værende saa